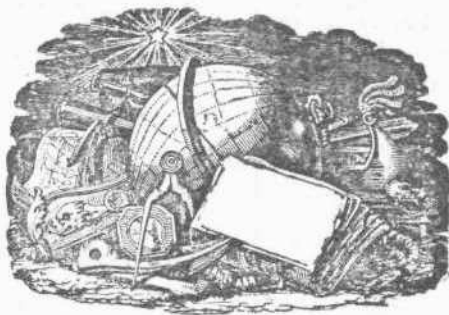

ΦΙΛΟΚΑΛΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 11 Μαρτίου 1858.

Ἄριθ. 5.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΟΣ

Ἐπάρχουσιν ὀνόματα τοσοῦτον προσφιλῆ εἰς τὰς ἐνθουσιώδεις ψυχὰς, ὥστε προφέρων τις αὐτὰ κλίνει τὴν κεφαλὴν ὑπὸ σεβασμοῦ. Ἡ ἰδέα τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης αὐτῶν, αἱ βαθεῖαι ἐντυπώσεις αἱ ἕκαμον τὰ ἔπη καὶ αἱ συγγραφαὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἀπαιτοῦσι παρ' ἡμῶν πλέον ἢ σέβας καὶ θαυμασμόν, ἀπαιτοῦσι λατρείαν.

Ἴνα ἐκφράσωμεν εἰς τρόπον ἐπαισθητότερον τὸ ἀποτέλεσμα, ὕπερ κάμνει ἐπὶ τῆς ψυχῆς ὁ μέγας αὐτός ποιητής, δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν ἑαυτοὺς πρὸς ὁδοιπόρον ἐνθάλλοντα εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ δι' ὅλης τῆς ζωῆς θαυμασμόν ἐνθερμον καὶ ἐκθειαστικὸν πρὸς τι γιγαντιαῖον μνημεῖον, προῖόν τῆς μεγαλοφυΐας, καὶ μείναντα ἀναυδὸν ἀπέναντι τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας του. Τὸ θέαμα ὕπερ παρίστανται εἰς αὐτὸν εἶναι τοσοῦτον καταπληκτικόν, ὥστε αἰσθάνεται ἑαυτὸν πιεζόμενον ὑπὸ τὸ βάρος τῆς μεγαλοπρεπειᾶς αὐτοῦ, ἢν αὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ καλῶς. Εἰς μάτην τὸ ἀπληροσύνημα του ἀγωνίζεται νὰ περιλάβῃ τὸ λαμπρὸν σύνολον τῶν ἀπειρων καλλονῶν, καὶ αἰσθάνεται ἑαυτὸν μικρὸν καὶ ταπεινούμενον ἐνώπιον τοῦ κολοσσιαίου ἔργου.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἡμῖν ἐνώπιον τῆς οικοδομῆς, ἢν ἰδρύσατο ὁ Βίκτωρ Οὐγος, μνημεῖον γιγαντιαῖον τοῦ ὁποίου ἕκαστος λίθος παριστᾷ ἰδέαν, αἴσθημα, πάθος ἢ σύμβολόν τι.

Ὁ ὑποκόμης Βίκτωρ Μαρίας Οὐγος ἐγεννήθη τὴν 26 Φεβρουαρίου 1803 ἐν Βεσανσῶνι (Besançon), ἐκ πατρὸς μὲν Ἰωσήφ Λεοπόλδου Σιγισμέρτου Οὐ-

γου, συνταγματάρχου ἐνὸς συντάγματος, φρουρεῦντος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ταύτῃ πόλει, ἐκ μητρὸς δὲ Σοφίας Τρεβυχέτης, θυγατρὸς πλουσίου τινὸς ἐμποροῦ τῶν Ναννετῶν (Nantes).

Ἐκ Βεσανσῶνος μετέβη ἀλληλοδιαδόχως ὁ συνταγματάρχης οὗτος τῆς Ναπολεοντίου ἐποχῆς εἰς Ἑλβαν, εἰς Ἰταλίαν καὶ πάλιν εἰς Γαλλίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς οικογενείας του, καὶ ἀποκατεστάθη εἰς Παρισίους ὅπου ὁ νέος Βίκτωρ ἐξεπαιδεύετο κατ' ἰδίαν ἐπὶ τινα χρόνον ὑπὸ τινος ἱερέως, ὀνόματι Ριθιέρου, καὶ τοῦ στρατηγεῦ Ὀρίου, πολιτικοῦ ἐγκληματίου καταφυγόντος εἰς τὴν οἰκονομίαν ταύτην, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν καταδίωξιν τῆς κυβερνήσεως. Ἄλλ' οὗτος ἀνακαλυφθεὶς ἐπὶ τέλους ἐφέρθη εἰς τὴν λαιμητόμον, τὸ δὲ συμβεβηκὸς τοῦτο ἔκαμεν ἐντύπων τὸσοῦτον λυπηρὰν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου Βίκτωρος, ὥστε ἠκολούθησε τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς του εἰς Μαδρίτην, ὅπου ὁ πατήρ του, στρατηγὸς ἤδη ἀπὸ τοῦ 1809, καὶ ἀρχιεπίσκοπος (major-dome) τῶν ἀνακτόρων, ἦτο διοικητὴς δύο ἐπαρχιῶν.

Ὀλίγον μετὰ τὴν εἰς Μαδρίτην ἀφίξιν του ὁ Βίκτωρ, προωρισμένος ἵνα καταταχθῇ ἐν τοῖς προσπόλοις (pages) τοῦ βασιλέως Ἰωσήφ, ἐστάθη εἰς τὸ διδασκαλεῖον τῶν εὐγενῶν, ὅπου ἐμαθήτευσε περίπου ἐν ἔτος, καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους μετὰ τῶν γονέων του.

Ὁ στρατηγὸς Οὐγος προτιθέμενος νὰ δώσῃ εἰς τὸν ποιητὴν μας στρατιωτικὴν ἀνατροφήν, κατέταξεν αὐτὸν εἰς τι σχολεῖον ὑποτρόφων, ὅθεν ἤκουσε καὶ μαθήματα τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς φυσικῆς καὶ σειρὰν μαθηματικῶν ἐν τῷ Αὐκεῖῳ Λουδοβίκου τοῦ μεγάλου. Ἀλλὰ καὶ τοι ἐπέδωκεν ἄριστα εἰς τὰς θετι-

μίαν ημέραν νὰ γείνης ἐχθρός του, καὶ πρὸς τὸν ἐχθρόν σου ὡς εἰ ἐμελλες βραδύτερον νὰ γείνης φίλος του. » Ἡ συμβουλή του αὕτη εἶναι ἐξαιρετος, καὶ σοὶ δεικνύει τὸν κάλλιστον κενόνα, ὃν ἔχεις ν' ἀκολουθήσῃς ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁρελήθητι ἐξ αὐτῆς.

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ.

1. Ἐὰν ἔχῃς μυστικὸν εἰξευρέ το μόνος σου, καὶ μὴ διανοθῆς ἐν τῇ παρεφορᾷ τοῦ αἰσθημάτων σου νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸ ἐκμυστρευθῆς εἰς τὸς φίλον σου, διότι θὰ μετχειρισθῇ αὐτὸ πρὸς βλάβην σου ὅταν γείνη ἐχθρός σου.

2. Κοινωνεῖς τὴν φίλον σου τὰς ἐπιθυμίας, τὰ πάθη καὶ αὐτὰς τὰς ἀδυναμίας σου, ἀλλ' ἐντὸς ὀρίων, ἅτινα δύνανται ἀκινδύνως νὰ σοὶ ἐπιτρέψωσι καὶ τὴν δημοσίαν ὁμολογίαν αὐτῶν.

3. Δύω λησὰί δύνανται νὰ συναϊτεριάσωσιν εἰς τὰ συμφέροντα αὐτῶν, καὶ νὰ περιποιῆται ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀμοιβαίως· ἀλλ' ἡ ἀληθὴς φιλία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰμὴ μεταξὺ ἀνθρώπων τιμώντων ἀλλήλους. Ἐκλεγε λοιπὸν τὸν φίλον σου μεταξὺ τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ τίμα αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀφήσῃς ποτὲ νὰ ἐξ οικειωθῇ πολὺ οὔτε μετὰ τῆς γυναικός σου οὔτε μετὰ τῆς θυγατρὸς σου.

4. Βαίνει βραδέως καὶ περισκεμμένως εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ φίλου σου. Ἡ φιλία ἧτις ἔρχεται ταχέως φεύγει μετὰ τὰ τέσσαρα.

5. Περὶ τῶν ἐλαττωμάτων σου δύνασαι νὰ ὀμιλῆς ὅσον θέλεις εἰς τὸν φίλον σου, ἀλλὰ περὶ τῶν ἰδικῶν του ὀμίλει μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

6. Ἀποκάλυπτε αὐτῷ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἦναι ὠφέλιμον πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ μόνον καθ' ὅσον δὲν δύναται τοῦτο νὰ βλάψῃ τρίτον τινά.

7. Μὴ μεταχειρίζεσαι οικειοτάτας φράσεις πρὸς τοὺς φίλους σου. Ἡ πολλὴ οικειότης ἐπιφέρει τὰς ἐριδας, αἱ δὲ ἐριδες γεννῶσι τὸ μῖσος.

8. Εἶναι ἀδύνατος ἡ φιλία μεταξὺ μεγάλου καὶ μικροῦ, δυσκολωτάτη μεταξὺ νέου καὶ νέας, μεταξὺ δὲ δύο ὠραίων γυναικῶν εἶναι ποιητικὸς μῦθος.

9. « Tra gli amici mi guardi Iddio, Che de' nemici mi guarderò ben' io, » λέγει Ἰταλὸς τις ποιητῆς, ὅπερ μεταγλωττιζόμενον σημαίνει, « Θεέ μου σώσω με ἀπὸ τοὺς φίλους μου, καὶ ἐγὼ κάμνω καλὰ με τοὺς ἐχθρούς μου. »

10. Ἐσο εἰλικρινὴς πρὸς τοὺς φίλους σου, ἀλλὰ μεταχειρίζου πρὸς τοῦτο πολλὴν περισκεψίν· λέγε αὐτοῖς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὄχι πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

11. Ὁ δούξ τοῦ * * * ἔλεγεν εἰς τὸν βουλόμενον νὰ τὸν ἀκούσῃ ὅτι δὲν εἰξευρε ν' ἀναγινώσκῃ. Ἡμέραν τινὰ εἰς ἐκ τῶν φίλων του εἶπεν αὐτῷ ὅτι ἦτο ἀμαθὴς· ὁ δὲ δούξ καλῶς ποιῶν διέταξε καὶ τὸν ἔρριψαν ἔξω τῆς θύρας.

12. Οἰκειοῦ μετὰ τοῦ φίλου σου τοσοῦτον μόνον ὅσον αὐτὸς οικειοῦται μετὰ σοῦ καὶ μὴ ἐξέληθῃς ποτὲ τοῦ ὀρίου τούτου. Ὁ Ἀύγουστος ὑπῆγε ποτὲ νὰ δειπνήσῃ παρὰ τινι Ῥωμαίῳ ὅστις ἐκαυχᾶτο ὅτι εἶναι φίλος του, καὶ ὅστις ἔνεκα τούτου προσήνεγκεν

αὐτῷ γεῦμα ἀνευ πολλῆς φιλοφρονήσεως. Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ τοῦ δειπνίου δὲν παρεπονθή μὲν, ἀλλ' εἶπεν εἰς τὸν ζενίσαντα· Μὰ τὸν Δίκα, δὲν ἐγνώριζα ὅτι ἤμεθα τοσοῦτον οἰκείοι.

13. Ἄν νομίζῃς ὅτι ἔχεις ἀληθεῖς φίλους περιμένε νὰ τοὺς κρίνῃς ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου.

14. Δὲν ὑπάρχει πλάνη γλυκύτερα καὶ ἀθωοτέρα τῆς τοῦ πιεσεῖν εἰς τὴν φιλίαν.

15. Χοριζόμενος τὰς φίλους δεικνυε προθυμίαν, διότι ἐπαυξάνεις τὴν ἀξίαν τῆς δωρεᾶς, ὅταν φείδῃσαι τῆς φιλοτιμίας τοῦ αἰτοῦντος, ἔλεγεν ὁ πρίγκιψ Κοντίου.

16. Λόγιός τις ἀπήντησεν ἡμέραν τινὰ καθ' ὃδὸν ἀνθρώπων, ὅστις πλησιάζας λέγει αὐτῷ· Χαῖρε, φίλτατε, πῶς ἔχεις; — Καλὰ, φίλτατε, πῶς ὀνομάζεσαι; τῷ ἀποκρίνεται ὁ λόγιος.

17. Ἐνθυμοῦ πρὸ πάντων ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει τόσον προσβλητικὸν ὅσον τὸ διδόναι συμβουλὰς εἰς φίλους μὴ ζητοῦντας αὐτάς.

K. K.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΘΗΝΑΙΟΝ.

Κεραμεὺς κεραμεῖ κοτιέει.

Ἐσχάτως ἐλάβομεν ἐξ Ἀθηνῶν τὸ II', φυλλάδιον περιοδικῶν τινος συγγραμματος σχήματος ὀγδόου ἐπιγραφομένου « τὸ Ἀθηναῖον » καὶ συντασσομένου ὑπὸ τινος Παναγιώτου Ματαράγκα, ὅστις ἐν τῇ δεκαπενθημερίδι ἢ τριακονθημερίδι αὐτοῦ (διότι κατὰ δυσυχίαν τοῦ Πανελληνίου, καὶ πρὸς μεγάλην βλάβην τῶν φώτων καὶ τῆς παιδείας ὁ ἀγαπητὸς συντάκτης ἠσθένησε, καὶ οὕτως ἡ δεκαπενθημερίς αὐτοῦ παρετάθη εἰς τριακονθημερίδα) καθάπτεται τοῦ τάλαιπώρου Φιλοκάλου Σμυρναίου μας « οὐ πράως, οὐδὲ προτρεπτικῶς. » Ἡμεῖς ἐν τῇ κενοδοξίᾳ ἡμῶν ἠλπίζομεν μετὰ πολλῆς τῆς οἰήσεως ὅτι, ἐπειδὴ οἱ Σμυρναῖοι πανταχοῦ εἰσὶν ἀγαπητοὶ καὶ εὐπρόσδεκτοι, ὁ Φιλόκαλος Σμυρναῖος ἤθελε τύχει καλῆς δεξιῶσεως καὶ ἐν τῇ πεφωτισμένῃ Ἑλλάδι. Ἀλλὰ τί νὰ γείνη; « Ἀλλὰ μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲ Ματαράγκας κελεύει »

Φαίνεται ὅτι ὁ νέος οὗτος Ἀρίσταρχος (καὶ φαίνεται, τοῦλάχιστον ἐκ τῶν γραφομένων του, πολὺ νέος) ἐκλαμβάνων τὰ τυπογραφικὰ παροράματα ὡς λάθη ἐξ ἀμαθείας πηγάζοντα, κατηγορεῖ ἡμῶν παντελῆ ἀγνοίαν τῆς γλώσσης ἐν ἣ γράφομεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀναμάρτητος (καὶ οὐδ' αὐτὸς ὁ Ματαράγκας βέβαια) τί παράξενον ἂν καὶ ὁ Φιλόκαλος, καίτοι τοιοῦτος, ἤμαρτε ποῦ καὶ ποῦ; καὶ τοσοῦτον ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ γείνη « Ἀφιλόκαλος » ὡς εὐπρεσθήτη νὰ τὸν ὀνομάσῃ ὁ ἀξιοτίμος συντάκτης. Ἀλλ' ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν ἀναγνωσῶν ἡμῶν χάρι τι θεῖα ὑπάρχουσι καὶ λόγοι καὶ λογιώτατοι, καὶ τοῦ Ματαράγκα πολλῶ κρείττονες, περὶ τούτου αὐτοὶ κρινέτωσαν. Ἡθελεν ὁμοῦς ὁ ἐπικριτὴς οὗτος φανῆ εἰλικρινέστερος ἔάν, ἀντὶ νὰ κατακρίνη συλλήθδην καὶ ἀποτόμως, νὰ καταδείξῃ ὑμῖν τὰ τοσοῦτον ἀσχημίζοντα τὰς σελίδας ἡμῶν γραμματικὰ καὶ γλωσσικὰ λαθῆ, ἵνα ὤμεν τοῦ λοιποῦ προσεκτικώτεροι καὶ ἀντὶ νὰ πείσῃ (ἀφιλοκερδῶς ὡς

φαίνεται) τοὺς συνδρομητὰς του ὅτι τὰ ἀποτελεῦντα τὴν ὕλην ἡμῶν ἄρθρα εἰσι ζήρῃ μεταφράσεις, νὰ καταδεχθῆ νὰ ὀνομάσῃ τινὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων, ἵνα ἴδωσι κάλλιον ὅτι εἰσὶν ἀνάξια τῆς προσοχῆς αὐτῶν. « Ἐτραί, λέγει, μεταφράσεις! » καὶ ὁμοῦς ὁ γεννάδας δὲν αἰσχύνεται, πρὸς τοὺς ἄλλους, νὰ μεταφράξῃ τὴν Μνηστῆν τῆς Ἀβύδου (The Bride of Abydos) τοῦ Βύρωνος ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Τὸν μέγαν Βύρωνα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ!! διότι, ἐπειδὴ συμβαίνει νὰ ἤμεθξ ὀλίγον ἀλευρωμένοι καὶ ἀπὸ Ἀγγλικά, ἀνεκαλύψαμεν τεῦτο ἀντιπαραβάλλοντες πρῶτότυπον καὶ μεταφράσεις.

Δὲν εἶναι τοῦτο ποιητοκτονία;

Ἴνα δὲ κάλλιον βοήθησῃ τὴν φαντασίαν τῶν ἀναγνωστῶν του διὰ τῶν αἰσθητῶν καὶ ὁρωμένων, κατεχώρησε καὶ εἰκόνα παριστώσαν τὴν ἡρώϊδα τοῦ ποιήματος· ἀλλ' ἀντὶ τῆς ὠραίας Ζουλείκας νομίζει τις ὅτι βλέπει τὴν εἰκόνα Ἐριννύος ἀναδυομένης ἐξ ἀνθρακωρυχείου.

Πολλὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς δεινότητος αὐτοῦ εἰς τὸ γράφειν καὶ μεταγλωττιζεῖν, ἀλλὰ καιρὸν δὲν ἔχομεν νὰ ἀσωτεῦσωμεν εἰς τοιαύτην μακταιοπονίαν· ἐπειδὴ ὁμοῦς ἀποτεινόμενος εἰς τὴν ὠραίαν ἀναγνώστριά του, (ἴσως δὲ εἰς τὴν ἐρωμένην του, εἰς τὴν ὁποίαν ἂν ἀγαπᾷ δύναται νὰ προσφέρῃ κάλλιον « τοῦ Σπανοῦ τὴν φυλλάδα ») λέγει μετὰ πολλῆν ζάχαριν καὶ Παρισινήν ἀβροφροσύνην « Ἄν αἱ ἄβραϊ σου γεῖρες ἐπαρουσίαζον αὐτὸν (τὸν καυμένον τὸν Φιλόκαλον) εἰς τοὺς γλυκεῖς σου ὀφθαλμούς, ἤθελες με κατακρίνει ὡς λίαν ἐπιεικῆ » δὲν δυνάμεθα νὰ παραβλέψωμεν πάντα τὰ ἐπιλήψιμα καὶ τρωτὰ τοῦ Κυρίου Ματαράγκα, τοῦ ἔλκεσι βρόντος ἱατροῦ. — Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν τῷ τέλει τοῦ πρώτου φυλλαδίου τοῦ περιοδικῶν μας στίχους Σκοκίους ὀνόμασεν, ὁ Ἐξαρχοπουλοῦς στίχους ποιῶν, καὶ ἐπιγράφων αὐτάς (πρὸς τὴν εἰρημένην ὡς φαίνεται κυρίαν) « Ἐρωτικὰς ἀρμονίας » ὁ πάσης ἀρμονίας ἐςερτημένος Ματαράγκας· ἡμεῖς δὲ καλοῦμεν αὐτάς « αἰλουρικές ἀρμονίας τοῦ Ἰανουαρίου. » Φαίνεται ὅτι ὁ Κύριος οὗτος τοὺς περὶ ἀρμονίας νόμους τοὺς ἐσοῦδας ἐντὸς χανίου. Τῷ ὄντι, διότι ἡ ἐν ἀρχῇ τοῦ II' φυλλαδίου τοῦ ἐρωτικῆς ἀρμονίας δὲν κατηγορεῖ αὐτοῦ πολὺ λεπτὴν τὴν ἀκοήν. Καὶ δὴ ἐν τῇ πρώτῃ στροφῇ λέγει.

« Τὴν ψυχικὴν γαλήνην μου με σάλους νὰ ταράξῃς, Μὲ σάλους νὰ ταράξῃς! Μὲ σαλια καί με . . . ἤθελεν εἶναι συνδυασμὸς ἐπιτυχέστερος.

Ἐν τῇ αὐτῇ στροφῇ,

« Καὶ πάλιν τὸ μειδιάμα κρατοῦσα εἰς τὸ στόμα Ζητεῖς νὰ με σπαράξῃς.

Τὸ κρατεῖν εἰς τὸ στόμα τὸ μειδιάμα μᾶς φαίνεται συνδυασμὸς οὐχ' ἦττον τοῦ προτέρου ἐπιτυχῆς, διότι μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν κόρακα τοῦ μύθου, κρατοῦντα τὸν τυρὸν εἰς τὸ στόμα του.

Ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ,

Τὰς πέδας τῶν θελητῶν σου ἀπέρριψα μακρὰν, Καὶ φιλομήλα ἀδέτος ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων

Ζητῶ τὴν τέρψιν καὶ χαρὰν.

Πρώτην φοράν ἀκούομεν ἐν τῇ ποιήσει τὰς πέδας ταύτας, καὶ ἂν ὄντως ὁ ὑψιπέτης ποιητῆς ἀπέρριψεν αὐτάς μακρὰν, ἔπρεπε νὰ ἴπταται ὀλίγον ὑψηλότερα ἀλλ' ἀντὶ φιλομήλας ἀδέτου, ἡμεῖς ἐνταῦθα εὐρίσκομεν *Φιλομήλαν μακρὰ ὄτα ἔχουσαν* καὶ δεδεμένην ἀπὸ τα τάσσαρα.

Ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ ὄλῃ,

« Παρῆλθον πάντα. Ὀνειρα, Ἄτμοι τὰ πάντα ἦσαν. « Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε, δὲν εἶμαι ὅ,τι ἤμην.

Ἐγὼ κενὴν τὴν μνήμην,

Καὶ ἀπεκήρυξα σκληρῶς καρδίαν προδοθεῖσαν. Ἄτμοι τὰ πάντα ἦσαν — Ἀφ' οὗ εἰσέχθη ἤδη παρ' ὑμῖν ὁ ἀτμός εἰς τὴν ποιήσιν, δυνάμεθα νὰ ἐλπῖσωμεν ὅτι ὁ κλάδος οὗτος τῆς φιλολογίας μας ταχέως ἔθει προοδεύσει.

Ἐγὼ Κενὴν τὴν μνήμην

Ὁ Κύριος Ματαράγκας ἔχει καινὴν τὴν μνήμην· ὑπομονή, ὡ βέλτιστε, ἂν εἶχες κενὴν μόνην τὴν μνήμην, ἀλλ' ἔχεις κενὴν ὄλην τὴν κεφαλὴν. Ἀπεκήρυξε λέγει σκληρῶς καρδίαν προδοθεῖσαν, ἀλλ' ἡ προδοθεῖσα αὕτη καρδία τίνος ἐστὶ; Ἡ μὲν λογικὴ καὶ γραμματικὴ μᾶς λέγει ὅτι τοῦ ποιητοῦ ἐστὶ, ὁ δὲ ποιητῆς παραλόγως, φαίνεται ἐνοῶν τὴν τῆς σκληρῆς ἐρωμένης του. Ἀλλὰ τὸ ἀποκηρύττειν καρδίαν, αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον καὶ μάλιγα σκληρῶς! Ἐπειτα δὲ μᾶς παραπονοῦνται ὅτι τὸ Ἀττικὸν ἄλας εἶναι ἐπάνιον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας!

Ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ στροφῇ παραπονεῖται ὅτι Ματαίως ἡ διάνοια φωνάζει « καρτερία! »

Ψυχολογικὴ ἡ κενοτομία. Ἀφ' οὗ ἡ διάνοια αὐλος οὐσα ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, πολλῶ μᾶλλον δὲν θέλουν φωνάζει τοῦ λοιποῦ καὶ τὰ ὄτα καὶ ἡ γαστήρ, τοῦλάχιστον ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ Κυρίου Ματαράγκα;

Παρατρέχοντες συντομίας χάριν τὴν ἕκτην στροφὴν φθάνομεν εἰς τὴν ἑβδόμη, ὅπου εὐρίσκομεν, « Νὰ βλέπω ἄλλον δρέποντα τοῦ κάλλους σου τὰ ἄρθρα! »

« Καὶ χεῖλη ἄλλα πίνοντα τὸ νέκταρ τῆς τροφῆς. »

Δὲν ἠδύνασο, εὐλογημένε; νὰ μᾶς τὰ πῆς ὀλίγον πλέον σκεπασμένα; Κατωτέρω δὲ ἐν τῇ αὐτῇ στροφῇ

« Κ' ἐκεῖνος ὅστις ἔπαθε καὶ ὅστις ἐμαρᾶνθη « Νὰ ὑπομένῃς κατηφῆς. »

Μετὰ τὸ πάθος καὶ τὸν μαρασμὸν ἔπρεπε ἐπὶ τὸ τραγικώτερον καὶ ῥωμαντικώτερον νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος, ἀλλὰ φρονίμως ποιῶν προὔτιμῃσε τὴν κατήφειαν. *Voila ce que c'est que d'être optimiste!*

Ἐν δὲ τῇ ὀγδόῃ.

« Καὶ με κιθάραν εὐθυμον καὶ με γελώσας φρένας, « Θέλεις νὰ ψάλλῃς ἄσματα Ἐρώτων σου τερπνῶν » Ἀφ' οὗ ἡ διάνοια, ὡς εἶδομεν, φωνάζει, διὰ τί νὰ μὴ ξεκαρδιθῶσιν ἀπὸ τὸν γέλωτα αἱ φρένες; « Θέλεις νὰ ψάλλῃς κ. τ. λ. » ἔχεις δίκαιον, φίλε Ματαράγκα· Διὰ τί ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι θριαμβεύουσι καὶ οὐ ἔμεινες εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ, νὰ κάθῃσαι νὰ ἐξυμνῆς τοὺς θριάμβους των « *comme un imbécile!* »

Ἐν δὲ τῇ ἐννάτῃ (Θεέ μου! πότε θὰ τελειώσωμεν;) « Ἄν ἄλλα γῆθη δύνασαι, μὴ παύσης ληλάται. α' Ἐνόσω ἔχεις ἀμαχον ὀπλήν τὴν καλλονὴν » φαίνεται ὅτι καὶ τὰ γῆθη ληλατοῦνται. Ὁ μεταφορικὸς λόγος, ἐμμοσε ποιητὰ, δὲν ἔχει ἀρά γε ὄρια καὶ κανόνες; Τὴν δὲ κάλλονην τὴν ὀνομάζεις ὀπλήν ἀντὶ τὴν ὀνομάζεις ὀπλόν· ἐάν ὅμως, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ἔχη ὀπλὰς ἢ ἐρωμένη σου, ἀνήκει εἰς ἄλλην τινὰ τάξιν ὄντων καὶ ἔχει εἰς τὸ δίπουν γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἄς παρατρέξωμεν καὶ πάλιν χάριν συντομίας, καὶ ἵνα μὴ καταχρασθῶμεν τῆς ὑπομονῆς τῶν ἀναγνωσῶν μας, ἃς φθάσωμεν μὲ καλὸν κτευδίδιον εἰς τὴν τελευταίαν στροφὴν τῶν Ἀρμονιῶν, ὅπου ἐπιφωνεῖ,

» Φρικώδης Κίρκη! ἀγρυπνος ἢ Μοῖρα διαμένει,
» Τὸ ἀλυμρὸν ποτήριον τῆς λύπης θὰ γευθῆς·

Φρικώδης Κίρκη! ὠραῖον κομπλιμέντο! ἀλλὰ τί δὲν ἀρμόζει εἰς ἐρωμένην ὀπλὰς ἔχουσαν; Τὸ δὲ ποτήριον τῆς τύχης ἐξετάζοντες τὰ χρονικὰ τῆς ποιήσεως, εὐρομεν μόνον « πικρὸν », ἀλλ' ὁ Ματαράγκας τὸ θέλει καὶ ἀλυμρὸν. Καὶ διατὶ ὅχι, ἀφοῦ τὸ Ἀττικὸν ἄλλας πλεονάζει τοσοῦτον παρ' αὐτῶ; « Ὅποιος ἔχει πολλὸ πιπέρι βάζει καὶ τὸ γιγχοῦρτι. »

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, κρινέτωσαν οἱ ἀναγνώζαι ἡμῶν ἂν τὰς ἐρωτικὰς τάχτας ἀρμονίας ἐξύβρισαν αἱ Χάριτες ἢ ὁ Χάρων.

Ὁ δὲ κύριος Ματαράγκας γνῶτω ὅτι
« Πάτταλος παττάλω ἐκκρούεται. » Ν. Κ.

ΓΑΩΣΣΑΡΙΟΝ

Τῆς ΟΙΝΟΣΗΣ (τοῦ Πόντου.)

Ἰπὸ Κωνσταντίνου Κορτοπούλου.

Β.

Βάτ' ἔπαθα! — βεβὰ τὸ παθήματος γυναικεία ἐκφρασις!

Βατίρ (τὸ), πληθ. βατία, ἢ βάτος καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς.

Βέξιμον, βήξιμον.

Βέχω, βήγω.

Βεχίος, βήξ, βήχας.

Βεργίν (τὸ), ἢ στεράνη τῶν βυραλίων.

Βίρις (Ἰρις καὶ Βίρις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις) ποτάμιον μεταξὺ τῆς Οἰ νόης καὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ.

Β.λεμίρ (τὸ), ὁ λίθος ἐν γένει τῶν ἀκτυλιδίων.

Β.λήρος (ἰχθύς) βλένος ἢ βλέννος, κοιν. γλίνος.

Βολορίδιν (τὸ), ἢ βελόνη δι' ἧς πλέκονται τὰ δίκτυα.

Βολόριν, ἢ βελόνη.

Βολοριάζω, περνῶ τὴν κλωτῆν εἰς τὴν βελόνην, βελονίζω.

Βορέας, ὁ ἀπηνιότης, καὶ Ἀγριοβόριν, ὁ βόρειος ἀνεμος.

Βορίζει, πνέει ἀπηνιότης.

Βοτάιν (τὸ), φάρμακον, ἰατρικόν.

Βοτρώδιν, ὁ βότρυς, τὸ σταμπί, δόμ' ἔνα βοτρώδιν σταμπί, δόσε μ' ἕνα σταμπί σταφύλι.

Βούτερον, πληθ. βουτέρωτα, τὸ βούτυρον.

Βουτερόνω, βουτερόνω.

Βραδαίρει, ἐβράδυνε, βραδυάζει ἐβράδιος.

Βραδυριάχομαι, κατακλιθάνομαι ὑπὸ τῆς νυκτός, βραδυάζομαι, ὡς ἐβραδυνάχταμε σὸ τὰδε μέρος, μὰς κατέλαβεν ἡ νύξ εἰς τὸ δεῖνα μέρος. Μὴ βραδυριάχασαι, μὴ ἀργήσης, ἐπίστρεψον πρὶν βραδυάσθαι.

Βρακοζωνιστέριν (βρακοζωνιστήρ), περαστήρην παρὰ Συμυρναίους.

Βρατός, τὸ σπυρὶ τῆς (νόσου) εὐλογίας, πληθ. αἰ εὐλογίαι, ὡς ἔφερα βρατούς, ἔχω εὐλογίας.

Βρόντημα, βρόντημα.

Βροκόλακας, βροκόλακας.

Βυζαλίζω, θηλάζω, βυζάνω.

Βυζαλίχτρα, ἢ τιθήνη, ἢ βυζάστρα.

Γ.

Γαγγρόνω, γαγγραινοῦμαι, γαγγραινιάζω.

Γάγγρωμα, γάγγραινα, καὶ γαγγραινισμα.

Γαγγάμιν (τὸ), ὁ γάγγαμος, τὸ δίκτυον δι' οὗ ἀποσπῶνται τὰ ὄστρεϊδία.

Γαυ.λεῶ (γαγγαλίζω) γαυγαλίζω καὶ γαυγαλίζομαι.

Γαυ.λόνω, διατείνω τοὺς ὀφθαλμοὺς, γουρλόνω.

Γαστρίν (τὸ), γαστήρ, γλάστρα,

Γλατός, ἰχθύς μέγας, βλένος.

Γδέρω, ἐκδέρω, γδέρνω, ὑποκλέπτω, ξεγυμνώνω ὡς καλὰ ἔγχειρες αὐτὸν, καλὰ τὸν ἐγδαρες.

Γλύμμα, τεμάχιον σάπυρος λίαν τετριμμένου.

Γλερίν, τεμάχιον φέτα πεπονίου, ἢ καρπούζιου.

Γεμόνω, πληρῶ, γεμίζω.

Γέμωσμα, γέμισμα.

Γέρος, γέρων.

Γερῶ, γηράσκω.

Γλοιιάζω, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ.

Γόγγυλον, γογγύλη,

Γρεγίζω, ἐγείρω, ἐξυπνίζω, μὴ γρεγίζεις με, μὴ μ' ἐξυπνῆς· καὶ ἐγείρομαι, ἐξυπνῶ, ἐγρέμισον τὸ μωρὸν, ἐξύπνησε τὸ παιδί.

Γουβάλιν, (τὸ) ὁ βούβαλος, μεταφορικῶς 1, ὁ ἀνόητος καὶ 2, ὁ λαίμαργος.

Γύρω, κλίνω, γέρον, ὡς βαρέα μὴ γύρεις ἀτό, πολλὸ μὴ τὸ κλίνης.

Δ.

Δάκνω, δαγκάνω.

Δακρύζω, δακρύω. ἐδάκρυσαν τὰ μάτι' αὐτοῦ, ἔρυσαν δάκρυα ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του. Δακρύζει τὸ μάτι μου (ἐπὶ πόνοντος ὀφθαλμοῦ).

Δέκα, ὁ ἀριθμὸς δέκα, φρ. εἶπ' ἀτὸν δέκα δέκα γὰ μὴ λησμονῆ ἀτό, τῷ ἐσίστησε πολλὸ, ἢ τὸν περικάλυπτα θερμῶς γὰ μὴ τὸ λησμονῆσθαι.

Διακλῶ καὶ διακλύζω, ἢ προστακτικὴ διάκλα, διακλύζω, ξεπλύνω. ὡς διάκλα τὰ σκουτέλια, ξεπλύνε τὰ πιάτα.

Διαρίζω, διχομοιράζω, Προστακ. διάρει, ἐξ οὗ δείκνυται ὅτι τὸ ῥῆμα περάγεται ἐκ τοῦ διαιρῶ οὕτως, διαι(ί)ρει.

Διάρτι, ταυτοσήμαντον τῷ ἀρχαίῳ ἄρτι. Διάρτι εἶδασε, ποῦ ὀλίγον σὲ εἶδον.

Δείκνω, δείκνυμι, δείκνῶ, δείχνω.

Δίπατον, λέγεται ἰδίως τὸ δεύτερον πάτωμα, ὡς ποῦ ἐνὶ τῷ παιδί; ποῦ δίπατον ἐνι.

Διασκελίζω, ὡς τὸ ἀρχαῖον.

Δίγω, δίδωμι, δίδω.

Δορτία, δῆγμα, δοντηά.

Δρακοτικόν, εὐτραφῆς, ζωηρὸς ὡς δρακοτικόν μοιάζει, δρακόντιος φαίνεται.

Δραυός, κατὰ μετάθεσιν, ἀντὶ δαρμός.

Δρανίρ (τὸ) ἢ σκευοθήκη, ἢ πιατοθήκη.

Δριμύζω, δριμύσσω, γίνομαι δρυμύς, ὡς ἐδριμύσε τὸ βούτερον.

Δριμύς, ἐπὶ βουτύρου μόνον.

Ε.

Ἐγδίν, ἰγδίων, γουδί.

Ἐγλίζω, ἐλίσσω νῆμα εἰς ἐλικτήρα, ἴδεις λέγεται ἐγλίτες ἐγλι καὶ κουθάριασε, φράσεις λεγομένη εἰς περιστάσεις ἀπορίας περὶ τοῦ πρακτέου. Πρακτῆρητέον ἐνταῦθα τὴν προστακτικὴν γίνομένην ἐξ ἄλλου τύπου τοῦ ἐγλίω. Εἰς πολλὰ ῥήματα οἱ Οἰνοεῖς μεταβάλλουσι τὸ θέμα εἰς τὴν προστακτικὴν, ἐξ οὗ ὀδηγοῦμεθα εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀρχικῆς βίβης.

Ἐξον καὶ μακρὰ. γυναικεία φράσις ἀπαγορευτικὴ, εἰς δῆλωσιν ἀποτροπῆς τοῦ κακοῦ.

Ἐγράσκομαι (ἀπαρέσκομαι), βδελύττομαι, συγγαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ.

Ἐγράσμα, βδελυγμία, συχασία, 2 βεῶμα. ὡς ἐγένουσον γὰ ἐγράσμα ἔγεινες ὄλο βρώμας.

Ἐπέκει, ἔπειτα.

Ἐποῖχα, πεποίηκα, ἐποίησα, ἔκαμα, ὀγῶ κ' ἐποῖκ' ἀτό, ἐγὼ οὐκ ἐποίησα αὐτό.

Ἐυκαίρος, κενός, ἄδειος, φ. φκαιρόνω, ἄδειάζω.

Ἐψές, ἐχθές.

Ζ.

Ζαρόνω, κυρτοῦμαι, τραβῶνω, λυγίζωι ζαρὸν ζύλον, στραβὸν ζύλον.

Ζεμία, ζημία.

Ζεμιόνω, ζημιόνω.

Ζε.λεῶνω, ζηλεῶνω, φθονῶ.

Ζουλίζω, λυγίζω, κάμπτω.

Ζωτο.λογοῦμαι, μαντεύομαι τὰ τῆς τύχης, κυττάζω τὴν τύχην μου.

Η.

Ἡχός, ἀντὶ ἦχος.

Ἡμερος, ἐπὶ καρπῶν καὶ ὀπωρικῶν.

Θ.

Θαλασσόνει, ἐγείρεται τρικυμία.

Θε.λίκιν, θηλειά, θελειά.

Θερμῶδος, ὁ ποταμὸς Θερμῶδων, πλησίον τῆς Οἰνόης.

Θρασκίας, θρασκίας, ὁ ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἀνεμος, διότι ὡς πρὸς τοὺς Οἰνοεῖς ἢ Θρακῆ καίται πρὸς Δυσμάς.

Θερίν, θηρίον.

Θωρῶ (θεωρῶ), ὀρῶ, βλέπω. ὡς θωρεῖς με; — κίθωρῶσε. μὲ βλέπεις; — δὲν σὲ βλέπω. Θωρῶ καὶ παραθωρῶ, φράσις λεγομένη ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρὸς δῆλωσιν τῆς πολλῆς πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν ἀγάπης, ὡς ὀγῶ θωρῶ καὶ παραθωρῶ τὸ παιδίμου κ' ἐσὺ ἐχτρέπησες ἀτό.

Ι.

Ἴτος (ἴος), πῦρον, ἔμπυον.

Ἴσος, ἴσιος.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

(Συνέχεια).

Ὁ χορός.

Ὁ Οἶκος Τρέβωρ, οἰκοδομὴ μεγαλοπρεπῆς καί μὲν ἐν ὄψῳ Νορφόλκης, ἐν ἐκ τῶν σπανίων ἰδιωτικῶν μεγάρων τοῦ Λονδίνου, ἀπερ ὁ γνώμων τοῦ ὁδοποιῶν μηχανικοῦ δὲν κατηθάφισεν, ὑψοῦται ὑπερρφάνως μεταξὺ τῶν κιγκλίδων τῆς ὁδοῦ, καὶ τοῦ προσκειμένου αὐτῷ κήπου, ἐκτείνουσα ἐκκτέρωθεν τὰς πτέρυγας τῆς. Τὸ κύριον μέτωπον αὐτῆς βλέπει εἰς περιβόλον ἄλσων' πυκνοφύλλων, πέραν τῶν ὁποίων ἀπλοῦται δάπεδον χλόης, περικυκλούμενον ὑπὸ συμπυκνώματος δένδρουλλίων, χωρίζοντος τὸν κήπον ἀπὸ τῆς Παρκ-Λαίνης· ὁ περιβόλος οὗτος, μεγάλην ἔχων ἔκτασιν, καθίσταται ἐτι μᾶλλον εὐρύχωρος διὰ τοῦ τεχνήεντος σχεδίου του' ἐν ἐνὶ λόγῳ ἢ κατοικία αὐτῆ ἐστὶ λαμπροτάτη, καὶ ἀναμνηστικὴ λυπηρῶς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων, καὶ ἐμπνέει περιφρόνισιν πρὸς τὴν ἀπλότητα καὶ ἀναπαυτικότητα τῶν νεωτέρων κατοικιῶν τοῦ Λονδίνου.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, αἱ ὑψηλαὶ θυρίδες τῶν ἐνωπίων ἦσαν λαμπρῶς πεφωτισμένα, καὶ οἱ φρουροὶ περὶ τὸν κολοσσαῖον ἀνδριάντα τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ σταθέντος εἰς τιμὴν τοῦ δουκὸς Οὐελλιγγῶνος, ἐβλεπον βέβαια διὰ τῶν γυμνῶν κλάδων τὰς φωτοχυσίας τῶν πολυελαίων, μετρίαζομένας ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων. Τοῦτο βέβαια ἔκαμνε τοὺς φρουροὺς νὰ βιγῶσιν ἐτι μᾶλλον εἰς τοὺς πόδας των· διότι ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει τοσοῦτον γενναῖος, ὡς ἢ εὐδαιμονία τῶν ἄλλων ἐπαυξάνει τὴν ταλαιπωρίαν του· ἐκτύπουν λοιπὸν μὲ τοὺς πόδας των τὸν ἄμμοον τοῦ Ἀδ-Πάρκ, καὶ περιέτρεπον τὴν γλῶσσαν περὶ τὸν μύτικα, συλλογίζομενοι ὅτι ὁ Θεὸς ἐστὶ δίκαιος, καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ κάμῃ καὶ τοὺς λόρδους νὰ φρουρῶσιν, ἐνῶ ὁ ἄγγλος στρατιώτης θὰ πίνῃ παγωμένον πόρτζι μεκρυζάλλινα ποτήρια, καὶ θὰ τρώγῃ πουδίνγκας τὰς ὁποίας προσφέρουσιν ἐν ταῖς συναστροφαῖς.

Ἡ ὥρα καθ' ἣν παραγίνονται εἰς τὸν χορὸν ἐσήμανε· αἱ αἰθουσαι κατ' ὀλίγον ἐπληροῦντο, καὶ ἡ ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἰταλοῦ Ἀγγελίνι, τοῦ βασιλέως ἐκείνου τῆς καθρίλλιας, δὲν ἄλλος Ἰουλιανὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐκθρονίσει, ἵνα διέπρ,

ἀντὶ τοῦ μετρονομικοῦ σκῆπτρου, τὸ ἀπελέκτον ῥόπαλον πῶς ὄχλοφιλοῦς βασιλείας του, προανέκρουεν ἀρμονίας ἀδήλους καὶ ἀμφιβόλους. Ὁ χορὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀρχίσει, ἀλλ' αἱ σειραὶ τῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις πέριξ τεθειμένων ἐδρῶν ἐπληροῦντο, καὶ μάλιστα θάλαμος ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ λαΐδη Καμβέλλη παρῖσα ἤδη θελκτικὸν θέαμα, ὁμοιάζουσα πρὸς κἀνισρον κατὰ τὸ ἥμισυ πλῆρες καὶ μὴ περιμένον εἰμὴ ἄνθη τινά.

Αἱ συνομιλίας ἤρχισαν, καὶ ἡ λαΐδη Καμβέλλη καὶ ἡ Μίς Τρέβωρ περιεστραφισμένοι ὑπὸ πολυπληθοῦς ὁμίλου, ἀκαταπαύτως ἀνανεουμένου, ἐχαιρέτων, ἐδέχοντο κολακευτικὰς προσρήσεις, ἀπεκρίνοντο εἰς αὐτάς, ἀντεχαιρέτων, καὶ πάλιν ἐχαιρέτων, καὶ πάλιν προσρήσεις, καὶ πάλιν καὶ πάλιν.

Τοιαύτη εἶναι ἡ εὐχάριστος ἀσχολία τῆς οἰκοδεσποίνης τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, ἀπὸ τὰς δέκα ὥρας μέχρι μεσονυκτίου. Τὸ κατ' ἡμᾶς ἠθέλαμεν προτιμήσει νὰ φρουρωμέν κατ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦτο παρὰ πόδας τοῦ Ἀχιλλεῖου ἀνδριάντος, ἀλλ' αἱ οἰκοδέσποιναὶ δὲν δύνανται νὰ ἐκλέγωσιν ἐλευθέρως.

— Ἐπιτρέψατέ μοι παρακαλῶ, Κυρία μου, . . . εἶπεν ὁ νέος ὑποκόμης Λαντούρης Λούκης, προσάφρων τὴν χεῖρα τῆς λαΐδης Καμβέλλης μέχρις ἀποσημάτος ἡμίσεως δακτύλου ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὡς θέλων νὰ τὴν ἀσπασθῆ, — Δεσποίνης (mademoiselle), ἐπιτρέψατέ μοι . . . Ἐχετε, σὰς ὁμιλῶ σπουδαιότατα, θελκτικώτατον ῥιπίδιον!

— Ὑποκόμη, εἶπεν ἡ λαΐδη Καμβέλλη μειδιῶσα, ἐβδόμη ἤδη φερὰν τὸ ῥιπίδιον τῆς ἀνεψιάς μου σὲ καταγοητεύει.

Ἡ ὁμήγουρος τῶν περικυκλούντων τὰς δύο κυρίας δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ πολὺ, διότι ὁ λόγος εὐτως ἐνέφαινε ἀξίωσιν περὶ ἀγχινοίας, ἀλλ' ὁ ὑποκόμης ἐγέλασε καὶ τρανότερα καὶ πλέον τῶν ἄλλων.

— Ἀξιολάτρευτον! εἶπεν ὕψος τῆ προφορᾶ, ἐπτάκις . . . αξιολάτρευτον, ἐπτάκις αξιολάτρευτον!

Ἄλλ' ἐνταῦθα ἡ ὁμήγουρος δὲν ἐγέλασεν ὅπερ ἔκαμε τὸν ὑποκόμητα ν' ἀπορήσῃ πολὺ, καὶ λυπούμενος ἐπρόφερον ἐντὸς τοῦ στεροπυγμάτος του (jabot).

— Ὀμιλῶ σπουδαιότατα.

Ἡ λαΐδη Καμβέλλη ἐκλινε τρεῖς ἢ τετράκις πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστεράν, ἐξακολουθοῦσα τὸν τρέγοντα λογαριασμόν τῶν χαιρετισμῶν τῆς. Προσηνεγκε δὲ τὴν δεξιὰν εἰς τὴν λαΐδην Ὠφελίαν Βαρνούδην, κόμησσαν τῆς Δερβῆς, εἰσαλθεύσαν, καὶ ἡ Μαρία ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἀρτέμιδα Στευέρτην, τῆς ὁποίας ἀνηγγέλθη ἡ μήτηρ.

— Σὺ Παῦλε, εἶπεν ἡ λαΐδη Καμβέλλη εἰς τινὰ τῶν προσερχομένων, μὰς διηγεῖσθε τίποτε νέον;

— Ἄδεται ὅτι ὁ μαρκέσιος 'Ρίο-Σάντος ἀνακαινίζει τὰ ὄχημάτα του καὶ τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας του, ἀπεκρίθη ὁ σὺρ Παῦλος Οὐατερφίλδης.

— Ὀμιλεῖτε σπουδαίως; ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης δὲν εἶναι τρεῖς μῆνες ἀφ' ὅτου καταήρτισε τὴν οἰκίαν του ἀποσκευὴν ἐξ ὀλοκλήρου.

— Ὁ Μαρκέσιος ἔχει τοὺς λόγους του.

— Ἄλλ' ὁ φίλος μου ὁ 'Ρίο-Σάντος δὲν μοι εἶπε

τίποτε περὶ αὐτοῦ, ἐμυρμούρισεν ὁ ὑποκόμης Λαντούρης-Λούκης, τοῦ ὁποίου ἡ ἀδυναμία ἦτο νὰ θελῇ νὰ νομιζῆται ὡς ὁ Πυλάδης τοῦ Μαρκεσίου.

— Καὶ ποίους λόγους; ἠρώτησεν ἡ λαΐδη Καμβέλλη.

— Λόγους γάμου . . . ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης Βόρουχαμ—εἶναι ἡ μεγίστη εἰδήσις τῆς ἡμέρας.

Ἡ Μαρία ἀπέβαλε τὸ διὰ τὴν περίεσσαν μειδίωμα, τὸ ἐδρεῖον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ἡσθάνθη τὴν κερφαλὴν πυρέσσουσαν καὶ τὰς χεῖρας ῥιγώσας.

— Ὑποβλέψασα δὲ αὐτὴν ἡ λαΐδη Καμβέλλη, — Πόσον τὸν ἀγαπᾷ! . . . εἶπε κατ' ἐαυτήν.

Ἡ Μίς Μαρία Τρέβωρ ἐσυλλογιζέτο τὸν Φραγκίσκον Περσθάλην, τὸν ὁποῖον δὲν ἠγάπα πλέον, διότι οὕτως ἀπεφασίσθη ὑπ' ἄλλων. Καὶ ὅμως ἀπὸ πρῶτας μέχρις ἐσπέρας ἐπλήρου τὴν διάνοιάν τῆς, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν Ρίο Σάντον, διότι ἡ Μαρία ἠδυνήθη τέλος νὰ δώσῃ τὸ ἥμισυ τῆς διακονίας τῆς εἰς τὸν Ρίο-Σάντον, ἂν ὄχι τὸ ἥμισυ τῆς καρδίας τῆς. Ὁ 'Ρίο-Σάντος εἶχε κάμει ἐπ' αὐτῆς ἐντύπωσιν δυσεξήγητον, ἧτις ὅμως δὲν ἦτο ἔρωσ, καὶ τοι πολλάκις ἐφαίνετο ὡς τοιοῦτόν τι. Εἰς τρόπον ὥστε ἡ Μαρία διὰ τῶν νοουσιῶν τῆς λαΐδης Καμβέλλης, καὶ μὴ δυναμένη νὰ κρίνῃ, καὶ κακῶς ἐξηγοῦσα τὸ αἶσθημα ὅπερ ὁ μαρκέσιος τῆ ἐνέπνεεν, ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ, εἶτι δὲ καὶ νὰ πισεύῃ καὶ νὰ ἐκλαμβάνῃ διὰ ἔρωτα τὴν ἀδιάκοπον ἀνησυχίαν τῆς.

Ἀλλὰ, ὡς δύναται νὰ ἐννοῆ τις, εἰς τὸν νῦν τῆς μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἠδύνατο νὰ ἐπενεργῇ ἡ πεποιθήσις αὐτῆ, ἡ πλασθεῖσα καὶ ἐπιβληθεῖσα εἰς αὐτὴν ὑπὸ ἄλλης. Ἡ καρδία τῆς ἀδιανοήτου πρὸς τὴν πάλιν ταύτην, ἐκρυσταίνετο εἰς τὰ ἐνδόμυχα τὴν προτέρα ἀγάπην, ἀλλ' ἡ θεία τῆς παρενέβαλε τὸν λόγον τῆς ὡς μεσότητον μεταξὺ τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας τῆς, ἡ δὲ καρδία τυφλωθεῖσα ἀπεναρκώθη ἐν λιθοργίᾳ. Ἡ Μαρία δὲν εἶχε πλέον εἰμὴ διὰ ξένης κεφαλῆς, καὶ κατὰ τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὴν θείαν τῆς, δηλαδὴ εἰς τὸν Ρίο-Σάντον· ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτῆς προκατειλημμένη οὕτω διέκειτο ἐχθρικῶς πρὸς τὴν καρδίαν τῆς. ἧτις ἐσιώπα μὲν, ἀλλὰ κατεῖχτο ὑπὸ παλαιῶν ἀναμνήσεων. Ἡ Μαρία στενοχωρουμένη ὑπὸ τῆς κατατυραννύσεως αὐτῆς συγχύσεως, ἠγανάκτει κατὰ τῆς μνήμης τῆς, τῆς ὑπὲρ τὸ δέον πεισῆς, καὶ ἀπεσῶει τὴν εἰκόνα τοῦ Φράγκη ὡς λίαν ἐνοχλητικὴν, ὁσάκις δὲν τὴν ἐδέχετο μετὰ τρυφερότητος καὶ χαρᾶς. Οὕτω λοιπὸν ἡ ψυχὴ τῆς ἐπλανᾶτο διαζέχουσα ἐντὸς λαβυρίνθου ὅπου μόνη ἡ ἐλευθέρη θέλησις ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ αὐτῇ ὡς νῆμα τῆς 'Αριάδνης· ἀλλ' ἡ λαΐδη Καμβέλλη ἠγρύπνει ἀδιακόπως καὶ συνέσφιγκεν ἐπὶ μᾶλλον τὸ περικάλυμμα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πιέζουσα ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς αὐτῆς χαρακτῆρος δι' ὄλου τοῦ βάρους τῆς τυραννικῆς ὑπεροχῆς τῆς.

Τοιχῦται εἰσὶν αἱ πνευματώδεις γυναῖκες· παρὰ νὰ μὴ κυβερνώσι τοὺς ἄλλους, προτιμῶσι νὰ μὴ κυβερνωθῶσιν ἐαυτάς. Καὶ τοῦτο πολλάκις ἤθελε, τύχη ἐπιδοκιμασίας.

Ἦς εἶπομεν λοιπὸν, ἡ λαΐδη Καμβέλλη ἐγένετο περιχαρὴς βλέπουσα τὴν σύγχυσιν τῆς Μαρίας, ἧτις ἀπεκάλυπτεν ἅπασαν τὴν ζωρότητα τοῦ ἔρωτός τῆς· τοῦλάχιστον αὐτὴ ἦτον ἠγνώμη τῆς λαΐδης Καμβέλλης, ἀλλ' ἠπατάτο. Ἡ ταραχὴ τῆς Μαρίας δὲν ἀπεκάλυπτε τίποτε ἄλλο ἢ κρίσιν τινὰ τῆς συγκεχυμένης καὶ ἀκαταπαύστου ὀδύνης τῆς ἐνόησε τὴν σημασίαν τῆς φήμης ἧτις διεδόθη περὶ τοῦ Μαρκεσίου· ἐνόησεν ὅτι ἠγγίζεν ἡ ὥρα κατ' ἣν ἔπρεπε τὰ ἐνεργῆσαι καὶ ν' ἀποφασίσῃ, καὶ ἡ κλονουμένη καρδία τῆς ἐλιποθύμει ὑποφέρουσα ἑκατονταπλασίως τὴν ἀθυμίαν, ἣν αἰσθάνεται πᾶσα νεάνις κατ' ἣν σιγμὴν μέλλει νὰ ὑπανδρευθῆ.

Ἡ λαΐδη Καμβέλλη ἐλυπήθη αὐτὴν καὶ δὲν ἠρώτησε τὸ ὄνομα τῆς μνηστῆς τοῦ Ρίο-Σάντου.

— Ὁ Μαρκέσιος μετεβλήθη πολὺ, ἐπανέλαβεν ὁ ἱπότης Ἄγγελος Βέμβος.

— Δὲν γνωρίζεται πλέον, ἐπρόθεσεν ὁ ταγματάρχης Βόρουχαμ.

Ὁ Σὺρ Παῦλος Οὐατερφίλδης εἶπε καὶ αὐτὸς παρόμοιον τι, ὁ Δόκτωρ Μύλλερ ἐξέπεμψε γρυλισμόν τινα διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Γερμανικοὶ λάρυγγες ἐκφράζουσι τὴν ἐπιδοκιμασίαν των.

— Τί ἔχει λοιπὸν ὁ φίλος μου ὁ Μαρκέσιος, ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης Λαντούρης Λούκης.

— Εἶναι ἐρωτευμένος, ἀπεκρίθησαν ἡ χορῶ οἱ τέσσαρες Τσέντελμεν, ὧν προαναφέραμεν τὰ ὀνόματα.

— Διὰ τρεῖς μόνον ἡμέρας, ἐπρόθεσεν ὁ ὑποκόμης γάμων τὸν πυκτὸν πῖλόν του ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν βραχιόνά του.

— Διὰ εἴου, εἶπε σοβαρῶς ὁ ταγματάρχης Βόρουχαμ.

Ἡ καρδία τῆς Μίς Μαρίας Τρέβωρ ἐσκίρτησεν ὑπὸ ὑπερηφάνειας, ἀλλ' ἐνταῦθα ἠσθάνθη καὶ ῥίγος ἀδημονίας. Ἡ ὑπερηφάνεια ἀνῆκεν εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Εὐας, καὶ δὲν ἠθέλεν εὐρεθῆ ἴσως ἐν ὅλῳ τῷ Λονδίῳ οὐδεμίᾳ γυνῇ, ἧτις δὲν ἠθέλεν αἰσθανθῆ τοῦτο βλέπουσα τὸν Ρίο-Σάντον εἰς τοὺς πόδας τῆς. Ἡ δὲ ἀδημονία ἦτο ἀσαφῆς τις διαμαρτύρησις τῆς καρδίας, ἡ ἂν θέλητε ἡμμεγρήγοροις ἢ πεπνιγμένῃ τις κραυγῇ τῆς συνειδῆσεως.

Ὁ ὑποκόμης Λαντούρης Λούκης ἐξέπεμψε καγχασμὸν τόσον τρανῶς καὶ διαρκῶς, ὅσον τὸ ἐπέτρεπε τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο.

— Νοσιμώτατον! ἀνεβόησεν, ὁμιλῶ σπουδαιότατα.

Ὁ χορὸς ἤρχιζεν, ὁ δὲ ἱπότης Ἄγγελος Βέμβος λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Μίς Τρέβωρ, ἦγεν αὐτὴν εἰς τὴν καθρέκλιν. Ἐπῆλθε γενικὴ κίνησις εἰς τὰς αἰθούσας· αἱ ἐκτετοπισμένοι συνανεμίχθησαν, καὶ ἡ λαΐδη Καμβέλλη χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν τοῦ ἀρσενικοῦ γένους συνοδίαν τῆς, εὐρέθη περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν δεσποινῶν ἐκείνων, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν μέσον ὄρον τῆς μεταβάσεως μεταξὺ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ μέρους ἐνὸς χοροῦ, τούτεστι μεταξὺ τῶν παραπετασμάτων καὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτῶν παρυρῆς, ὑπὸ τῶν δεσποινῶν ἐκείνων, εἰς τὰς

ὁποίας ὁ νόμος τῶν συναστροφῶν δὲν ἀπαγορεύει μὲν ἐτι αὐστηρῶς τὸν χορὸν, ἀλλὰ δὲν τολμῶσι νὰ χορεύωσι πάντοτε. Ὑπάρχουσι ὅμως μάγισσαι καὶ μεταξὺ αὐτῶν· καὶ δὲ ἐξ αὐτῶν τις παρέσχεν εἰς τὸν Γάλλον μυθιστοριογράφον Βαλζάκην τὸν τύπον τῆς τρικοντούτιδος, τῆς ὁποίας, κατ' ἣν ὄραν γραφομεν, αὐξάνουσι τὰ θέλγητρα καὶ τὰ παντοειδῆ δολέσματα, ἐνῶ τρέχει πρὸς τὸ τεσσερακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς.

Ἡ συνομιλία ἐβαινεν ἀριστα, εὐτράπελος, κακόγλωσσος καὶ ἀστεία. Ἡ λαΐδη Καμβέλλη ἀνεμίγνυεν εἰς αὐτὴν λόγους θελκτικώτατους, ὁ δὲ ὑποκόμης Λαντούρης Λούκης ἐπιφωνήματα τερψικάρδια, καὶ ὁ Δόκτωρ Μύλλερ ἤχους βραγχώδεις καὶ ἀχαλινώτους γερμανισμούς.

— Τῆ ἀληθείᾳ, ὅταν ὁ Μαρκέσιος μὰς λείπῃ, εἶπεν ἡ λαΐδη Καμβέλλη μετ' ἀνταπισθητοῦ εἰρωνείας, ὁ Κύριος Λαντούρης Λούκης εἶναι ἡθεὶα πρόνοια τῶν ὁμηγυρέων μας.

— Διατί νὰ βάλλετε τὸν ὑποκόμητα εἰς τὴν δευτέρα τάξιν; ἠρώτησε βαρυνέσσα τις.

— Βέβαια, προσέθηκε μία γερούσιαστὴν, βέβαια ὁ Μαρκέσιος δὲν δύναται νὰ μὴ ὑπερηφανευθῆ διὰ τὴν σύγκρισιν ταύτην.

— Ἄ! Κυρία μου! . . . Κυρία μου! . . . ἐτραύλισεν ὁ Λαντούρης Λούκης, ἔλεος λυπηθῆτέ με. Εἶμαι ἀρκετὰ φίλος τοῦ ἀγαπητοῦ Μαρκεσίου, ὥστε νὰ μὴ θέλω νὰ . . .

— Ἄφετε τὴν μετριοφροσύνην, ὑποκόμη . . . μὰς ἔχεις πάντοτε φυλαγμένον κανὲν πνευματώδες δῖήγημα.

— Κανὲν σατυρικὸν ἀνέκδοτον . . .

— Καμμίαν ὠραίαν κωλολογίαν . . .

Ἄ! Κυρία μου, Κυρία μου! . . . Μὲ κολακεύετε, σὰς ὁμιλῶ σπουδαιότατα.

Ὁ ὑποκόμης ἐγαυρία ἐν τῇ κενοδόξῳ εὐθυμίᾳ του, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἐπέτα.

Ὁ ὑποκόμης οὗτος ἦτον ἕνα φραντσεζάκι ἡλικίας μέσης, ἀνασῆματος μετρίου, καὶ ὄχι σπανίας καλλονῆς. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του οὐλαὶ καὶ κεχρισμένοι, περιερίσσαντο πεταλοειδῶς ὑπεράνω τοῦ στενοῦ μετώπου του κατὰ τὸν ἀχαριν συμμόν τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Ἡ ἐνδυμασία του ἦτον ὁπωσοῦν ἐπιδεικτικὴ καὶ ὑπερβολικὴ, καίτοι μὴ ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν κατακτητικὴν ἐνδυμασίαν τῶν καλλωπιστῶν τοῦ ἐμπορίου. Ἐν ἄλλαις αἰθούσαις ἠθέλεν εἶναι καλλωπισμὸς φιλοκαλίας ἀξιοσυστάτου. Ἄλλ' εἰς τὸ μέγαρον Τρέβωρ μόνον τὸ ἔπακρον τῆς καλῶς ἐννοουμένης ἀπλοῦς κομψότητος ἠδύνατο νὰ εὐδοκιμῇ. Νομίζομεν ὅτι ἠθέλαμεν προσβάλλει τὸν ἀναγνώστην ἡμῶν, ἂν ἐλέγομεν ὅτι ἡ ἀπλοῦς αὐτὴ εἰς πλουσιωτέρα, καὶ συνεπάγεται μείζονα πολυτέλειαν καὶ αὐτῆς τῆς ἐπιδείξεως. Ἴνα δὲ περάνωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ ὑποκόμητος Λαντούρη Λούκη, προσθέτομεν ὅτι ἐμονολόγηε καὶ ἐλαρύγγιζε κατὰ τὴν γαλλικὴν προφορὰν εἰς τρόπον ἀφόρητον, ὅτι ἐμειδία, ὅτι ὡς ἄνθρωπος εἶχεν ἐν ἐαυτῷ πεποίθη-

σιν και εφερε διοπτρον διόφθαλμον και πυραγορειδες, το εποιον μετεχειριζετο επιδεικτικως.

Η ευγενική καταγωγή ως και η κατάστασις αὐτοῦ ἦτο μετρία, τὸ δὲ πνεῦμα αὐτοῦ ἤρκει μὲν εἰς ἀνθρώπων μετριότητα, ἀλλ' ὁ Λαντούρης Λούκης ἦτο κενόδοξος. Ὁ Ρίο-Σάντος, τοῦ ὁποίου δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ τὴν ἐπιφάνειαν, τὸν ἔκαμνε νὰ τὰ χάσῃ. Ἐδίδα και αὐτὴν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, ἂν ἠδύνατο νὰ μιμηταί τὸν ἀμίμητον ἐκείνον τύπον. Ὁ Θεὸς εἶχε βάλει μεταξύ αὐτῶν τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸν ἥρωα ἀπὸ τὸν στρατιώτην, ἴσως δὲ και μεγαλείτερον, ἀλλ' ὁ Λαντούρης Λούκης δὲν ἐφρόντιζε νὰ καταμετρήσῃ τὸ χάσμα τοῦτο. Ὁ Ρίο-Σάντος δὲν τῷ ἐφάνετο εἰμὴ ἀνθρώπος στωμύλος, εἶρων, και κατ' ἐξοχὴν κομψὸς και ὠρχίος καταλιέρος. Πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχεν ἰσχυρὸν και μέγα ὑπὸ τὸ ἀξίερασον τοῦτο περικάλυμμα, διέφευγεν ὀλοτελῶς τὸ διοπτρον τοῦ υποκόμητος Λαντούρη Λούκη.

Οἱ ἀνθρώποι οἵτινες μαντεύουσι πᾶν γελῶν, και ἀντιλαμβάνονται πάσης ἀνωμαλίας ὀρμεμφύτως πως ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει γοητεία, ταχέως ἀνεκάλυψαν τὴν κομικὴν ἀμιλλαν τοῦ πτωχοῦ υποκόμητος. Παρεῖχεν αὐτοῖς πολλὴν δισκαδάστιν, ἀλλ' ὁ υποκόμης δὲν ἐνόει ποσῶς τὴν ὑποκεκρυμμένην χλεύην αὐτῶν, ἥτις περιεβάλλετο πάντοτε ἱκανὸν ἐπιχειρησισμα φιλοφροσύνης. Μακρὰν τοῦ νὰ προσβληθῇ ὑπερέχαιρε και ἐφυσιοῦτο ὡς ὁ βάτραχος τοῦ μύθου, ἀλλὰ δὲν διεβρόχνητο, διότι οἱ ἱμάντες τοῦ γιλεκίου του ἐμπόδιζον αὐτὸν τοῦ νὰ ἐξογκοῦται ὑπερμέτρως.

Ἡ φάσις λοιπὸν ἦν ἔλαθεν ἡ συνομιλία, ἦτο δὲ αὐτὸν ἀληθῆς θρίαμβος, ἐδείκνυε χαῦνον ἀντίστασιν και ἀνεκάλει ἤδη εἰς τὴν μνήμην του ἀνεκδοτὸν τι πρὸ πολλοῦ περσευασμένον, ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν ἀφηγηματικὴν φήμην του.

— Ἐλα υποκόμη, ἐπανελάθεν ἡ Λαίδη Καμβέλλη, και μὲν σὰς πηγαίνει πολὺ καλά ἡ μετριφροσύνη, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα ὑπερβολὴν εἰς τίποτε, και οὐδὲ εἰς τὴν ἀρετὴν. Στοιχηματίζω ὅτι τὴν στιγμήν ταύτην μᾶς φέρετε τίποτε νέον διήγημα.

— Ἀκούσατε, ἀκούσατε! ἠκούσθη πανταχόθεν. Ὁ υποκόμης ἀφῆκε νὰ τὸν παρακαλέσουν ἐπὶ τρία τέταρτα ἐνὸς λεπτοῦ.

— Ἐπεθύμουν νὰ μὴ διηγηθῶ αὐτὸ, ἤρξατο λέγειν ἐπὶ τέλους, σὰς ὁμιλῶ σπουδαϊότατα... διότι ἡ διήγησις αὕτη ἀφορᾷ τὸν φίλον μου Ρίο-Σάντον.

— Τὸν Μαρκεσίον!... διηγήθητε, σὰς παρακαλοῦμεν, διηγήθητε ταχέως, ἀνεβόησαν ἐν χορῷ αἱ γυναῖκες.

— Τὸ διήγημα εἶναι παλαιὸν, ἐπανελάθεν ὁ υποκόμης, ἀλλὰ μόλις σήμερον τὸ ἔμαθον παρὰ τινος Παρισινοῦ φίλου μου... Εἶναι ἀρκετὰ ἀξίον, και δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι εἶναι πολὺ ἀστείον.

— Ἀηγήθητε λοιπὸν.

— Φαντασθῆτε, ὠρχίαι Κυρίαί, ὅτι ἐν καιρῷ τῆς διαμονῆς τοῦ Ρίο-Σάντου ἐν Παρισίοις, ἡ κόμησσις Δ** και ἡ κόμησσις Π** κατεγυθηθήσαν ὑπὸ τοῦ φίλου μου τοῦ Μαρκεσίου, και δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐτραβλήθησαν δι' αὐτὸν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ δασοφύλαξ τῆς Βουλύγνης ἤκουσε δύο ἐκπυροκροτήσεις ἐντὸς τοῦ δάσους, ἔδραμνεν ἐκεῖ και εἶδε... ἂν τὸ βρῆτε τί κῆρ.

— Δολοφονίαν!

— Ὁχι.

— Ἐτραβοῦσαν στὸ σημάδι;

— Ἐπι ὀλιγώτερον... Μονομαχίαν Κυρίαί μου... Μονομαχίαν μεταξύ τῆς Κυρίας κομήσσης Π** και τῆς Κυρίας κομήσσης Δ**.

— Νοστιμώτατον, ἀνεβόησαν οἱ περιεσάμενοι καγχάζοντες.

— Μονομαχία μεταξύ δύο κομησσῶν, εἶπεν ὁ Σίρ Παῦλος Οὐατερρίδης, δὲν πρέπει νὰ ἐγείνη δι' ἄλλον παρὰ διὰ τὸν Ρίο-Σάντον.

— Μονομαχία μεταξύ δύο κομησσῶν, προσέθηκεν ὁ Δόκτωρ Μύλλερ, ἄλλο τὸν κενερίζει, ταραταίφλ, ἀπὸ τὸ φίλον μου Ρίο-Σάντον τὸ αὐτό.

— Σταθῆτε, δά, τὸ ὠρχιότερον εἶ.αι ἡ αἰτία τῆς μονομαχίας. Φαντασθῆτε ὠρχίαι Κυρίαί, ὅτι ἡ Κόμησσις Π** και ἡ κόμησσις Δ** συνεφώνησαν μεταξύ αὐτῶν ἕνα ἢ μία ἐξ αὐτῶν κερδήσῃ τὸν μαρκεσίον, ἢ ἑτέρα νὰ ὑποχωρήσῃ ἀφίνουσα πᾶσαν περὶ αὐτοῦ ἀξίωσιν.

Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὀκότημος ἀνάποδα, ὑπέκρουσεν ἡ Λαίδη Καμβέλλη. Δὲν ἤθελεν εἶπει τις ὅτι ἐπρόκειτο μεταξύ δύο ἀντερραστῶν; Αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες ἀτιμάζουσι τὸ φῦλον αὐτῶν.

— Ἀτιμάζουσι και τὴν εὐγένειαν, προσέθηκεν ἡ Βερωνέσσα.

— Οὐδαμῶς, οὐδαμῶς, Κυρία μου συμβαίνει κατὰ καλὴν τύχην νὰ ἦναι ἀπλῶς και καθαρῶς δύο κομήσσαι τῆς αυτοκρατορίας.

— Ἄ! τότε πάγει καλά.

— Λοιπὸν αἱ κυρίαί ἔκαμνεν συμφωνίαν μεταξύ των, ἐπανελάθεν ὁ Λαντούρης Λούκης, και μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἡ νίκη ἐγένετο εὐδηλος. Τὸ ὄχημα τῆς κομήσσης Δ** ἐστάθη ἐνώπιον τῆς πόλης τοῦ Ρίο-Σάντου ἐπὶ δύο ὥρας, ἡ δὲ κόμησσις Π** ἐπὶ ὀλόκληρον ἡμέραν κατετρόχετο ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας τὴν ἐπαύριον ὅμως ἠρσύνησε και ἐπληροφόρηθη μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἡ ἀντίζηλος τῆς εἶχε χάμει ὡς οἱ νόστιμοι ἐκείνοι κακοῦργοι ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας, οἵτινες ἐδυσφύμουν τὰς γυναῖκας σέλλοντες τὸ ὄχημά των κενὸν εἰς τὰς θύρας αὐτῶν... Ἡ Κυρία Δ** ἔβλαψε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ὄνομα τοῦ Ρίο-Σάντου.

— Νοστιμώτατον! ἐφθέγγετο ὁ χορὸς.

— Νοστιμώτατον! Νοστιμώτατον, εἶπε και ὁ Δόκτωρ Μύλλερ πρὸς ἐπιθεσβαίωσιν.

— Ἐννοεῖται, ὠρχίαι Κυρίαί, ἐπανελάθει πάλιν ὁ Λαντούρης Λούκης, ὅτι ἡ κόμησσις Π** ἀναψε και κόρωσε. Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἀπήντησε τὴν τὴν ἐχθρὰν τῆς — Κυρία εἶσθε αὐθόδη, εἶπε.

— Λοιπὸν ἡ Κόμησσις Π** δὲν ἐσφειροῖτο πνεύματος, εἶπεν ἡ Λαίδη Καμβέλλη.

— Ἡ δὲ κόμησσις Δ** ὡς γνήσιον τέκνον τῆς αυτοκρατορίας, τῇ ἀπεκρίθη μὲ ἕνα ῥιπιδοκτύπημα κατὰ τῆς περσείας τῆς. — Ἀρκεῖ εἶπεν ἡ Κυ-

ρία Π.*** μὴ κάμνετε θόρυβον... Τὸ ὄπλον σας;

— Τὸ πιστόλιον.

— Ἡ ὥρα σας;

— Ἡ μεσημέρια... Αὐριον, εἰς τὴν πόλιν Μελλώτου, ἄνευ μαρτύρων, και μονομαχία μέχρι θανάτου.

Συνέσφιγγαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων και τὰ πάντα ἐτελείωσαν.

— Τί δράκαιναι ὅπου ἦσαν αἱ κυρίαί αὐταί!

Ὁ Ρίο-Σάντος οὗτος, εἶπεν ὁ Σίρ Παῦλος Οὐτερρίδης, τὰ ἀρνία μεταβάλλει εἰς τίγριδας.

— Εἶζ τίγκριταζ, γκαί εἶζ μπάντηραζ, εἶπεν ὁ Δόκτωρ Μύλλερ.

Ἡ καθρίλλια ἐφθάνεν εἰς τὸ τέλος τῆς, και ὁ καθελιέρος Ἀγγελος Βέμβος ἐπανάγαγε τὴν Μίσις Τρέβωρ εἰς τὴν θέσιν τῆς. Μόλις δὲ ἐκάθισε πλησίον τῆς θείας τῆς και ἡ φωνὴ τοῦ εἰσαγγελέως ἠκούσθη βροντώδης, και πνίγουσα τοὺς μυρίους θορύβους τῆς ἐφορῆς, εἰσήγγειλεν τὸ ὄνομα τοῦ ἐντιμοτάτου Φραγκίσκου Περσεβάλου.

Ἡ Μίσις Τρέβωρ ἀμέσως ἀπέβαλε τὴν συγκεκερασμένην ζωηρότητα ἣν ὁ χορὸς ἔδωκεν εἰς τὴν ὄψιν τῆς, ἐγένετο ὠχρότερα τοῦ μαρμαρίου, και ἐπέθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λειποθυμούσης καρδίας τῆς.

Ἡ Λαίδη Καμβέλλη ἐκλινε πρὸς αὐτὴν, και τῇ εἶπε σιγαλέως.

— Λάβε θάρρος κόρη μου! ὁ ταλαίπωρος Φραγκίσκος νομίζει ὅτι αἱ ἀξιώσεις του ἰσχύουν ἐτι, και ἡ συνάντησις θέλει εἶναι λυπηρὰ... Ἀλλὰ τότε ἦστε τόσον νέα, ὥς ἡ καρδία σου ἠπατήθη... Ἄλλως, τίς οἶδεν ἂν και αὐτὸς ὁ Φράγκ δὲν μετεβλήθη.

Ὁ τελευταῖος οὗτος λόγος, τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς ἦτο παρηγορητικὸς, ἐγέννησε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Μίσις Μαρίας Τρέβωρ.

— Μὴ δεικνυε ἀδυναμίαν! ἐπανελάθεν ἡ Λαίδη Καμβέλλη, διότι ὅταν ὁ ἀνθρώπος βλέπῃ τὴν γυναῖκα κλαιούσαν, πιστεύει ὅτι ὑπολείπεται δι' αὐτὸν ἀγάπη... και ὅμως βεβαιὰ δὲν τὸν ἀγαπάτε πλέον, δὲν εἰν' ἔτσι; προσέθηκε μετ' ἀληθοῦς ἀνησυχίας.

Ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη ποσῶς.

Και πῶς ἠδύνασο νὰ τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμη; ἐξηκολούθησεν ἡ Λαίδη Καμβέλλη. Ὁ ταλαίπωρος ὁ Φράγκος! εἶναι μέγα δυστύχημα δι' αὐτὸν ἢ ἐν Λονδίῳ ἐμφάνησις τοῦ ἀναποδόρατου Μαρκεσίου μας...

Ἡ πνευματώδης γυνὴ δὲν εἶπε περισσώτερον και ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ὅτι ἄνευ αὐτῆς ἢ ἀνεψιά τῆς ἤθελε παρεξηγήσει τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τῆς, τὴν ὁποίαν ἤθελε προσπαθήσει νὰ καταβάλλῃ εἰς μάτην, και σιωπῶσα τὸν πρὸς τὸν Μαρκεσίον ἐρωτᾷ τῆς: ὅτι ὑπὸ δειλίης ἤθελεν ὑπανδρευθῆ τὸν Φραγκίσκον Περσεβάλλον, και οὕτως ἤθελε γείνη δυστυχῆς, ἴσως δὲ και ἐνοχρῆς.

Ἡ φαντασία εἶναι πρᾶγμα θεῖον.

Ἡ Λαίδη Καμβέλλη ποτὲ δὲν ἔμεινε τόσον εὐχρηστημένη περὶ ἐκότης. Ἡ δὲ Μίσις Μαρία Τρέβωρ ποτὲ δὲν ὑπέφερε τόσον σκληρὰ.

(Ἐπετα: συνέχεια.)

Ο ΓΑΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ.

(Ἐξ Ἀθηνῶν.)

Ὁ Γάμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐνομιζετο χρέος, ὅπερ πᾶς πολίτης ἐπρεπε νὰ ἐκπληροῖ ὁ μένων ἀγάμος ὄχι μόνον κατεφρονεῖτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, ἀλλὰ και ὑπέκυπτεν εἰς τὴν ἀγαμίου λεγομένην γραφὴν, και μάλιστα ἐν Σπάρτῃ ὁ μὴ νυμφευόμενος μέχρι ἐτῶν τριάκοντα και πέντε ἐζημιούτο « χρημασί τε και ἀτιμία » Σκοπὸς τοῦ ἐπιβαλλομένου τούτου χρέους ἦτο κυρίως μὲν ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς πολιτείας, ἐξ ἧς ἐπεριμένετο ἡ εὐτυχία και προαγωγή αὐτῆς και δι' ἰδιαιτέρας ἢ προσωπικοὺς λόγους, δηλαδὴ ὅπως διακωνίσωσιν ἕκαστος τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα, και ὅπως μὴ ἐξερημώσωσι τοὺς ἐκυτῶν οἴκους, και ἵνα καταλιποσὶ τινὰ ὅπως ἀποδώσῃ αὐτοῖς τὰ νομιμισμένα ἐν ταῖς κηδείαις. Οἱ ἀτομικοὶ ὅμως οὗτοι λόγοι ἐθεωροῦντο δευτέρου λόγου ἀξίοι ἀπέναντι τῶν νομιζομένων ἀναγκῶν τῆς πολιτείας.

Ὁ Γάμος δὲν ἐγένετο κατ' ἐκλογὴν τοῦ νυμφίου, σπανιώτατα δὲ και ἐνεκεν ἐρωτός συνήθως ὁ πατήρ ἐξέλεγε γυναῖκα διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἣν ὁ τελευταῖος πολλάκις οὐδ' ὄλωσ ἐβλεπε πρὸ τοῦ γάμου. Ἡ δὲ συγκατάθεσις τῆς γυναικὸς οὐδαμῶς ἀπαιτεῖτο, καθότι αὕτη ἐχρεώσεται νὰ ὑπέκῃ εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων, και νὰ λάβῃ ἀνδρα τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν. Τούτου ἐνεκεν βλέπομεν τὴν συνήθη ἀδιαφορίαν αὐτῶν περὶ τῶν συζύγων των, συναζόντων τὰς ἐταίρας και τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου διατριβόντων παρ' αὐταῖς, και παρατηροῦμεν τὴν διατάραξιν τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης και εὐδαιμονίας, ἐξαιρουμένων ὀλίγων παραδειγμάτων αὐτῶν δὲ τὴν κατάστασιν ὁ Ξενοφῶν λίαν εὐφῶς περιγράφων παριστάνει τὸν Ἰσχομάχον λέγοντα « Ἐπεὶ ἤδη μοι χειροῦθης ἦν και ἐτετιθαίσεστω ὥστε διαλέγεσθαι, ἠρόμην αὐτὴν κτλ. »

Και τῷ ὄντι, πῶς οἱ ἄνδρες ἢ και αἱ γυναῖκες ἠδύνατο νὰ ἔχωσιν αἰσθημάτα και πίσην πρὸς τοὺς συζύγους ἢ τὰς συζύγους των, ἀφοῦ νομοθέτης ἐπέβαλλεν αὐτοῖς τὸν Γάμον, και γονεῖς ἀπεφασίζον περὶ τῆς τύχης τοῦ μὲν ἢ τῆς δέ; Ἡ πρὸς τὴν γαμικὴν κοινωνίαν ῥοπή πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ ὑπὸ αὐτῆς τῆς φύσεως, ὑπὸ τῶν θελητικωτέρων αἰσθημάτων τῆς ἰδίας καρδίας, ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων ἅτινα ἐν μόνῃ τῇ οἰκογενεῖα παράγονται και δὲν χρῆζουσιν ἐνισχύσεων τεχνητῶν ὁ Γάμος εἶναι συγκοινωνία, συμβίωσις ἰσρὰ και σύζευξις θεία, σέζευξις μυσηριώδης τῶν ψυχῶν, και οὐχὶ ἀσυνκὸν συναλλαγμὰ ὁ ἀνθρώπος τότε εἶναι εὐτυχῆς, ὅτε ἀμοιβαία ἀγάπη ὑπάρχει και σύμπνοια ἄλλ' ὅπως ὑπάρξῃ ἢ εὐγενῆς αὕτη κλίσις, ὅπως διεγερθῶσι τὰ εὐγενῆ ταῦτα αἰσθημάτα, πρέπει πρότερον νὰ μορφωθῇ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα γείνη ἐπιδεικτικὴ τοιοῦτων θεῶν αἰσθημάτων, ἀλλὰ τοιαύτη μόρφωσις, τοιαύτη προπαρασκευασία ὑπῆρχε παρὰ ταῖς γυναῖξιν τῶν ἀρχαίων; Ἡ γυνὴ λοιπὸν ὁ καλλίτερος

σύντροφος ἡμῶν, τὸ κέντρον τῆς οἰκιακῆς καὶ πολιτικῆς ἀκόμη εὐδαιμονίας, παρημελεῖτο, νομιζομένη ὄν κατώτερον ὄν ἀνεπίδεκτον ἀνωτέρας βελτιώσεως !!! Μόνοι δὲ αἱ ἑταῖραι, ἐπειδὴ δὲν ὑπέκειντο εἰς τοὺς αὐστηροὺς νόμους οὓς αἱ τίμιαι ὄφειλον νὰ τηρῶσιν, ἐφαίνοντο ὑπερέχουσαι κατὰ τὸ πνεῦμα, τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν παιδείαν τῶν ἄλλων· διὸ καὶ οἱ ἄνδρες προὔτιμων τὴν μετ' αὐτῶν *κοινωνίαν* καὶ *συναναστροφὴν* τῆς τῶν γαμετῶν αὐτῶν. Ἐκ τῶν ἑταίρων πολλοὶ ὑπῆρξαν διδάσκημοι διὰ τὴν ἀγχοῖνοιαν καὶ τὸ εὐφυΐαν αὐτῶν, οἷαι ἡ Ἀσπασία, ἡ Λαΐς, ἡ Φρόνη καὶ ἄλλαι, μάλα δὲ οἱ Ἀθηναῖοι πολῖται ἀνευδουσίως ἔφερον τὰς γυναῖκας καὶ θυγατέρας αὐτῶν παρὰ τῆ Ἀσπασίᾳ, ὅπως διδάσκωνται παρ' αὐτῆ τὸν τρόπον δι' οὗ ἠδύνατο νὰ ἐπιτυγχάνωσι τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Ο ΑΠΟΘΝΗΣΚΩΝ ΕΡΑΣΤΗΣ.

Frailty! Thy name is woman.
(Shakspeare.)

1.

Πολυπαθὴς καὶ ἀνελεῖς ἐν μέσῳ τρικυμίας,
Ὡς ἄγγελον σωτήριον σὲ εἶδον, ὦ νεᾶνις!
Καὶ σ' εὗρον, φίλη, συμπαθῆ, καὶ χεῖρα βοηθείας
Ἐκτείλουσα μ' ἐφάρης.

2.

Προσεμειδίας καὶ πρὸς σὲ αὐτόματος εἰλύθη,ν,
Ἐρυθριῶσα ἔχυρες ἐν δάκρυον ὥρατον,
Κ' ἐλπίδων τότε καὶ χαρᾶς ὁ τάλας ἐρεπλήθη,ν,
Ἐλπίδων, φεῦ! ματαίων.

3.

Ἐν τῇ λαμπρότητι χοροῦ σὲ εἶδον ζηλευτήν,
Ἡμαῦρους τοὺς ἀδάμαρτας καὶ πᾶν ὅ,τι ἐφόρουν
Παρθένοι τε καὶ δέσποιαι, καὶ πᾶσα καλλογήν,
Καὶ πάντες σ' ἐθειώρουν.

4.

Ἡ Τερψιχόρη μ' ἐθελγε κ' ἐν μέθῃ ἐφερόμην
Περιτρογάδην μετὰ σοῦ· χαρὰ μὲ εἶχεν ὄλον,
Καὶ ἄγγελος ἐνόμιζον ὅτ' ἤδη ἐγινόμην,
Καὶ ἀφιπτάμην μετὰ σοῦ πρὸς οὐρανοῦ τὸν θόλον.

5.

Σ' ἠγάπων ὅσον ἀγαποῦν ὁμοῦ ψυχὰι μυρία,
Καὶ ὑπ' ἀγάπης ἡ ψυχὴ ἐντός μου δὲν ἐχώρει.
Ἄλλαι γὰρ σ' ἀγαπήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς καρδίαι
Δὲν δύναται ὡς ἡ ἐμή, δὲν δύναται, ὦ κόρη.

6.

Σ' ἠγάπων πλὴν μ' ἠπάτησας ἀπάτην ὀλεθρίαν.
Τὰ πλοῦτη σ' ἀπεπλάνησας κ' ἐχθρῶν μου εἰσηγήσεις.
Κατάρτα' οἱ ψυχράναρτες τὴν φίλην μοι καρδίαν,
Σὺ ὅμως εἶθε καὶ χωρὶς ἐμοῦ γὰρ εὐτυχῆσης.

7.

Ἄλλ' ἀποθήσκω καὶ τρανῶς ἡ Θέμις μ' ἀγαγγέλλει

Προφητικῇ ὑωνῇ·

« Ὑενοθεῖσα τῶν ἐλπίδων τῆς ἐν μεταβολῇ μέλλει
Νὰ ζῆ ἐλεεινῇ! »

8.

Ἀπότρεψον, ἀπότρεψον, ὦ Πλάσα τὴν μεγάλην,
Τὴν θεῖαν σου ὄργην.

Συγχώρησον τὴν φίλην μου, κατάστησέ τὴν πάλιν
Ὡς ἄγγελον ἀγρήν.

9.

Καὶ ἄμοιρος ἐπὶ τῆς γῆς χαρᾶς κ' εὐδαιμονίας
Πρὸς τ' ἄνω ἀποδράς,
Τοῦ παραδείσου μετ' αὐτῆς γὰρ μέλλω ὑμνοφθίας,
Εἰς ἕκασαιν χαρᾶς.

10.

Ἄρ ὅμως, φεῦ! ἀμαρτωλῶν ἔσθ' ἄδην μ' ἀποσειλες,
Εὐδόκησον, Πανάγαθε, γὰρ μάθω κὰρ ἐκεῖ,
Ὅτ' ἡ ψυχὴ ἔσθ' οὐρανὸν εὐρίσκειται τῆς φίλης,
Καὶ τοῦτο μόνον μοὶ ἀρκεῖ.

ΑΣΤΕΙΑ.

Ἐρμηνεῖα τῶν συγγραφέων.

Ἐν ᾧ παιδίον τι ἔλεγε τὸ τῆς ἱσθρίας μάθημά του, ἔφθασεν εἰς τι χωρίον ὑποῦ ἀνέγνω — Καὶ ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν καιρίως πληγωμένον — Τί σημαίνει « καιρίως πληγωμένο » ἠρώτησεν ὁ ἄλλογυμῶτατος κύριος, διακόπτων αὐτὸν — Καιρίως πληγωμένος διδάσκαλε; . . . καιρίως πληγωμένος σημαίνει . . . μὲ τὸ κερί πληγωμένος!

Τὸ γουρουτάκι.

Ἀρχιερεῖς τῆς Ἀγγλος βλέπων ἐν τῇ αὐλῇ τῆς χήρας πριγκηπέσσης ^{***} πολίσσαρκόν τινα κυρίαν, ἣν δὲν ἐγνώριζεν, ἠρώτησε νέον τινα εὐγενῆ πλητίον αὐτοῦ ἰστάμενον, καὶ τοῦ ὁποίου ἠγνόει τὸ ὄνομα, ποία ἦτον ἡ χονδρὴ ἐκείνη γουρούνα; — Ἡ γουρούνα αὕτη, Μιλόρδε, (διότι, Μιλόρδε, λέγουσι καὶ πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς) ἀπεκριθὴ ὁ νέος εὐγενής, εἶναι ἡ προσβεύτρια τῆς Σουηδίας, καὶ μήτηρ τοῦ γουρουνακίου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν τιμὴν ν' ἀποχαιρετᾷ τὴν ὑμετέραν μεγαλοσύνην.

Ἡ δευτέρα γυνή.

Ἄνθρωπός τις χηρεύτας ἐγίμε καὶ δευτέραν γυναῖκα, ἐνώπιον τῆς ὁποίας δὲν ἔπαυε ποτὲ τοῦ νὰ ἐπαινῇ το πνεῦμα καὶ τὰς χάριτας τῆς προτέρας. Ἡμέραν τινα ὁ ἄχαρις οὗτος σύζυγος, ἐνῶ ἤρχιζε τὸν πανηγυρικὸν του, παρατηρήσας ὅτι ἡ γυνὴ του ἔμορμυρίζε σιγαλέως· « Συγχωρήσατέ μοι, εἶπε, διὰ τὴν λύπην ἣν ἐκφράζω ὑπὲρ τῆς μακαριτιδος, εἶναι ἀξία τοιαύτης λύπης. » — « Ἄ! Κύριε, ἀπεκριθὴ ἡ σύζυγος ὀλίγον προσβεβλημένη, σὰς ὁμνύω ὅτι οὐδεὶς λυπᾷται διὰ τὸν θάνατόν της τοσοῦτον ὅσον ἐγώ. »

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ.